

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 25-07-25594 אלקלעי נ' משרד הבריאות/המשרד הראשי

תיק חיצוני: בדמ 1/3/25

לפני כבוד השופט נמרוד פלקס

המערער

מנחם אלקלעי
ע"י ב"כ עוה"ד ל' אפשטיין

נגד

המשיבים

1. משרד הבריאות
2. המשנה למנכ"ל משרד הבריאות – ד"ר ספי מנדלוביץ
ע"י ב"כ עוה"ד א' אמיתי-באואר
מפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק דין

1. ערעור על החלטת המשנה למנכ"ל משרד הבריאות (להלן - "המשנה" ו - "ההחלטה"),
מיום 29.5.2025, לאמץ את המלצת הוועדה המיוחדת (להלן - "הוועדה") ולהתלות את
רישיונו של המערער לעסוק ברפואה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. זאת, לאחר
שהוגש נגד המערער כתב אישום המייחס לו ריבוי עבירות של אינוס במרמה ומעשה סדום
במרמה.
2. בהחלטה בחר המשנה לאמץ במלואה את המלצת הוועדה, שהוקמה ומונתה על ידו בהתאם
להוראות סעיף 44א בפקודת הרופאים [נוסח חדש], תשל"ז - 1976. ההחלטה באה בהמשך
להחלטה קודמת של המשנה על התליה זמנית של רישיון המערער למשך שישה חודשים.
ערעור המערער מכון כנגד עצם התליית הרישיון עד תום ההליכים.
3. ביסוד הערעור העובדות הבאות. המערער, פרופסור לרפואה, רופא מומחה בעל שם בתחום
המיילדות, הגינקולוגיה והאורו-גינקולוגיה. לפי המתואר בכתב האישום הפלילי, שהוגש
כנגד המערער אל בית המשפט המחוזי בתל אביב ביום 14.8.2024, בין השנים 2013 ל -
2021, במסגרת עבודתו כרופא, ניצל המערער את האמון שניתן בו על ידי תשע מטופלות,
ובמהלך בדיקה או טיפול רפואי, החדיר את אצבעותיו לנרתיקן ובמקביל עיסה את הדגדגן
שלחן, באופן שנחזה להיות חלק מההליך הרפואי. העבירות המיוחסות למערער הן אינוס
במרמה ומעשה סדום במרמה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 25594-07-25 אלקלעי נ' משרד הבריאות/המשרד הראשי

תיק חיצוני: בדמ 1/3/25

טענות המערער

4. המערער אינו משלים עם ההחלטה ומבקש להורות על ביטולה או למצער על שינויה, כך שיותר לו לעסוק ברפואה באופן מוגבל ומפוקח, למשל כיועץ לרופאים אחרים מרחוק. המערער מנמק את עמדתו במספר טעמים עליהם אעמוד להלן.

5. טענתו המרכזית של המערער היא כי החלטת ההתליה לוקה בחוסר מידתיות קיצוני ואינה מאזנת כראוי בין האינטרס הציבורי להגנה על ביטחון הציבור לבין זכויות היסוד שלו, ובראשן חופש העיסוק, כבודו, שמו הטוב וחזקת החפות. לטענת המערער, התליית רישונו עד תום ההליכים, אשר צפויים להימשך שנים, היא למעשה גזר דין מקצועי סופי. מדובר בפגיעה אנושה ובלתי הפיכה ביכולתו להתפרנס במקצוע שבו עסק כל חייו, ובהתמחות הייחודית שבנה לאורך עשרות שנים. התוצאה היא סיום הקריירה המקצועית שלו, וכל זאת כאשר הוא עדיין בחזקת חף מפשע.

6. המערער טוען כי הוועדה והמשנה לא שקלו ברצינות, ולמעשה דחו על הסף, חלופות מידתיות יותר שהיו מאיינות כל מסוכנות נטענת, תוך פגיעה פחותה בזכויותיו. המערער הציע באופן קונקרטי להגביל את עיסוקו למתן ייעוץ רפואי מרחוק בלבד (למשל, באמצעות "זום") לרופאים וגורמים מקצועיים אחרים. בחלופה זו, אין כל מגע פיזי או קשר ישיר עם מטופלות, ולפיכך, הסיכון הנטען, הנובע מהאינטראקציה האישית והאינטימית, מתאיין לחלוטין. הוועדה, לטענתו, דחתה חלופה זו בנימוק כללי ש"אין זה ראוי שיעסוק ברפואה", מבלי להסביר כיצד ייעוץ מרחוק, ללא מגע, מסכן את הציבור. כמו כן, נטען כי ניתן היה לשקול מגגנוני פיקוח הדוקים אחרים, כגון עבודה תחת פיקוח במרפאה מוכרת או בדיקה בליווי דמות נשית נוספת, כפי שכבר נקבע בעבר בהליכים אחרים.

7. המערער מצביע על שורה של פגמים מהותיים בנפלו לשיטתו באופן התנהלות הוועדה ובאופן גיבוש המלצתה, אשר לטעמו מעידים על כך שהיא לא הפעילה שיקול דעת עצמאי אלא שימשה כ"חותמת גומי" לעמדת התביעה. כך, לטענת המערער - המפנה לחוות דעתה של ד"ר רויטל ארבל, מומחית לאורו-גינקולוגיה אשר מונתה על ידי התביעה עצמה במסגרת ההליך הפלילי - חוות דעת זו תומכת באופן מובהק בקו ההגנה שלו. היא קובעת כי במהלך בדיקה אורו-גינקולוגית (להבדיל מבדיקה גינקולוגית רגילה), בשל מנח היד הנדרש (אצבעות בנרתיק ואגודל בחוץ), מגע של האגודל באזור הדגדגן הוא לא רק אפשרי אלא אף צפוי, ויכול להיות ממושך ולכלול תנועות, כחלק אינהרנטי ובלתי נפרד מהפרוטוקול הרפואי. המערער טוען כי הוועדה, על אף הרכבה המקצועי, התעלמה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 25594-07-25 אלקלעי נ' משרד הבריאות/המשרד הראשי

תיק חיצוני: בדמ 1/3/25

ממשמעותה של חוות דעת זו. היא ציינה כי קראה אותה, אך בחרה לצטט ממנה באופן
סלקטיבי רק את החלקים השוללים פרקטיקות מסוימות (כמו אמירות מיניות או מגע שלא
לצורך), תוך התעלמות מהחלק המהותי המאשר את עצם אפשרות המגע כחלק מהבדיקה.
לטענתו, לו הייתה הוועדה משקללת כראוי חוות דעת זו, שהיא ראייה מטעם המדינה, היא
לא הייתה יכולה להגיע למסקנה כה נחרצת בדבר מסוכנות.
8. המערער מצביע על סתירה לוגית שנפלה לטענתו בעמדת הוועדה. מחד גיסא, הוועדה
קובעת כי "אין זה בסמכותה או בכלים שלה להכריע" במחלוקת המקצועית-עובדתית
(האם המגע היה רפואי או מיני), וכי שאלה זו תוכרע בהליך הפלילי. מאידך גיסא, בהמשך
המלצתה, היא קובעת כי "התקשתה לקבל את נימוקיו של ב"כ המשיב לפיהם המגע בדגדגן
אגבי לבדיקה". בכך, לטענת המערער, הוועדה עושה בדיוק את מה שטענה שאינה מוסמכת
לעשות - היא מכריעה בפועל במחלוקת, דוחה את גרסת ההגנה ומאמצת את נרטיב
התביעה, וזאת בשלב מוקדם של ההליך המנהלי.
9. לטענת המערער, הוועדה לא הפעילה שיקול דעת עצמאי אלא פעלה מתוך הנחה אוטומטית
ש"מרגע שהוגש כתב אישום - יש להתלות". היא לא נתנה כל משקל לטענות ההגנה באשר
לתוכן כתב האישום, סירבה בתחילה לעיין בחוות הדעת, וראתה בעצם הגשת כתב האישום
ראיה מנהלית חלוטה המצדיקה התלייה, ובכך ויתרה על תפקידה כשומר סף האחראי על
איזון הזכויות.
10. המערער טוען כי הוועדה התעלמה לחלוטין או נתנה משקל אפסי למכלול נסיבותיו
האישיות, אשר היו צריכות להוביל למסקנה אחרת, או לפחות להגבלה מידתית יותר.
מדובר ברופא בעל קריירה של עשרות שנים ללא כל רבב, קובלנה או הליך משמעותי קודם.
החקירות בתיק החלו לפני שנים רבות (חלק מהתלונות נוגעות לאירועים מ - 2006).
המערער טוען כי במשך תקופה ארוכה של למעלה משנה, עד להחלטה על ההתליה, הוא
עבד ללא כל תנאים מגבילים, והרשויות (המשטרה והפרקליטות) לא דרשו להטיל עליו
מגבלות כלשהן. עובדה זו, לטענתו, מוכיחה באופן חד משמעי ביותר כי הוא אינו מהווה
"מסוכנות עכשווית" המצדיקה צעד דרסטי של התלייה. עוד מציין המערער, כי בתקופות
אחרות, כאשר הוטלו עליו מגבלות על ידי בית המשפט (כגון עבודה בפרקטיקה פרטית
בלבד, בנוכחות אישה נוספת וידוע המטופלות), הוא עמד בהן באופן מלא וללא כל הפרה.
הדבר מעיד כי ניתן לסמוך עליו שיעמוד במגבלות וכי ניתן להבטיח את שלום הציבור
באמצעים שאינם התלייה מוחלטת.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 25-07-25594 אלקלעי נ' משרד הבריאות/המשרד הראשי

תיק חיצוני: בדמ 1/3/25

11. באשר לליבת האישום הפלילי התלוי ועומד כנגדו טוען המערער, כי אינו כופר בכך שמגע באזור הדגדגן התרחש, אלא טוען כי מגע זה הוא חלק אינהרנטי ובלתי נמנע מהבדיקה האורו-גינקולוגית הספציפית אותה הוא מבצע. הוא טוען כי פרוטוקול הבדיקה עצמו "מתאר בדיוק את אותן פעולות שמתארות העבירות בכתב האישום". לשיטתו, התביעה "צובעת" פעולה רפואית לגיטימית בצבע פלילי, והמטופלות, בתום לב, פירשו באופן סובייקטיבי מגע רפואי כמגע מיני. הוא מדגיש כי תחום האורו-גינקולוגיה הוא תחום רגיש ומורכב, והאפשרות לאי-הבנות או פרשנות שגויה היא מובנית.

12. לסיכום, המערער טוען כי ההחלטה להתלות את רישיונו באופן גורף התקבלה בחוסר סבירות קיצוני, תוך התעלמות מראיות מהותיות, דחיית חלופות מידתיות ללא הנמקה מספקת, ותוך זניחת חובת האיזון המוטלת על הרשות המנהלית. הוא מבקש מבית המשפט להתערב בהחלטה, לבטלה, או למצער להמירה במגבלות שיאפשרו לו להמשיך ולהתפרנס באופן מוגבל ומפוקח, תוך שמירה מלאה על ביטחון הציבור.

טענות המשיבים

13. המשיבים טוענים, כי ההחלטה מידתית, סבירה ומבוססת היטב, אשר התקבלה לאחר הליך מנהלי סדור, יסודי ומעמיק, ואין בטענות המערער כדי להקים כל עילה להתערבות שיפוטית בה. בבסיס ההליך עומד כתב אישום אשר לעמדת המשיבים הוא מן החמורים והתקדימיים שהוגשו כנגד רופא במדינת ישראל. כתב האישום מייחס למערער, רופא מומחה ביילוד וגינקולוגיה, עבירות חמורות של אינוס במרמה ומעשה סדום במרמה, שבוצעו לכאורה בתשע מטופלות שונות לאורך שנים (2013 - 2021). על פי כתב האישום, המערער ניצל באופן שיטתי את מעמדו, את האמון המוחלט שניתן בו, ואת הסיטואציה הרפואית האינטימית והפגיעה, על מנת לבצע במטופלות מעשים מיניים במסווה של בדיקה או טיפול רפואי. המעשים כללו, בין היתר, החדרת אצבעות לנרתיק תוך עיסוי מכוון וממושך של הדגדגן, באופן שנחזה להיות חלק מההליך הרפואי. חומרתו יוצאת הדופן של כתב האישום, ריבוי המתלוננות, והעובדה שהמעשים הנטענים קשורים בטבורם לליבת עיסוקו של המערער כרופא נשים, מחייבים נקיטת אמצעי זהירות משמעותיים להגנה על שלום הציבור ועל אמון הציבור כולו במערכת הרפואה.

14. אין לקבל את טענתו המרכזית של המערער, כי התליית הרישיון אינה מידתית. ההחלטה על התלייה עד תום ההליכים היא הביטוי המובהק לאיזון הראוי והעדין שערכו המשיבים. מחד גיסא, נשקלו במלוא כובד הראש זכויות המערער, לרבות חזקת החפות, זכותו לחופש העיסוק, שמו הטוב ונסיבותיו האישיות. מאידך גיסא, ניצב האינטרס

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 25-07-25594 אלקלעי נ' משרד הבריאות/המשרד הראשי

תיק חיצוני: בדמ 1/3/25

הציבורי הכבד מנשוא - הגנה על ציבור המטופלות מפני רופא אשר על פי הראיות לכאורה, מהווה סיכון ממשי, וכן השמירה על אמון הציבור במקצוע הרפואה, אמון אשר בלעדיו אין. באיזון זה, קבעה הפסיקה לא אחת, כי ידו של האינטרס הציבורי על העליונה. כאשר מדובר בחשדות כה חמורים, המצביעים על דפוס פעולה שיטתי של ניצול יחסי מרות ותלות, ופגיעה מינית במסווה של טיפול רפואי, השיקולים האישיים של הרופא, מצערים ככל שיהיו, נדחקים מפני הצורך להבטיח את ביטחונן הגופני והנפשי של מטופלות פוטנציאליות.

15. המשיבים דוחים את טענת המערער כי לא נשקלו חלופות מידתיות יותר. הוועדה בחנה במפורש את הצעתו להגביל את עיסוקו למתן ייעוץ רפואי מרחוק בלבד, ודחתה אותה בנימוקים סבירים וכבדי משקל. הוועדה קבעה כי "אין זה ראוי" שהמערער יעסוק ברפואה כלל, גם לא כיועץ, כאשר שיטות הבדיקה והטיפול שלו עצמן עומדות במרכז המחלוקת הפלילית. מתן ייעוץ לרופאים אחרים על שיטות בדיקה אשר לגיטימיותן מוטלת בספק כה חמור, הוא מצב אבסורדי ובלתי מתקבל על הדעת, הטומן בחובו סיכון לציבור.

16. המערער שב ומעלה טענה כי פעולותיו היו חלק מפרוטוקול רפואי לגיטימי של בדיקה אורו-גינקולוגית. דין טענה זו להידחות מכל וכל. ראשית, טענה זו עמדה בפני גורמי המקצוע בפרקליטות, אשר לאחר בחינתה החליטו כי יש די ראיות להגשת כתב אישום חמור. שנית, וזה העיקר, טענה זו נבחנה ונדחתה לגופה על ידי שתי ועדות מקצועיות שונות, שהרכבן כלל מומחים בתחום הגינקולוגיה. הוועדה הנוכחית, שהרכבה כלל שני רופאים גינקולוגים, קבעה מפורשות כי התקשתה לקבל את טענת המערער לפיה המגע בדגדגן היה "אגבי" ופורש בטעות. מעיון בעדויות המתלוננות, כפי שהוצגו לוועדה, עולה בבירור כי אין מדובר ב"נגיעה רגעית ואגבית", אלא במגע מכוון וממושך שכלל עיסוי של הדגדגן, אשר הוצג על ידי המערער עצמו כחלק מהטיפול.

17. באשר להסתמכות המערער על חוות דעת ד"ר רויטל ארבל, המשיבים יטענו כי המערער מציג תמונה חלקית ומטעה. הוועדה עיינה בחוות הדעת במלואה, ולא כפי שהוצגה באופן סלקטיבי על ידי המערער. קריאה שלמה של חוות הדעת, ובפרט החלק שבו נשאלה המומחית על סיטואציות עובדתיות ספציפיות המבוססות על עדויות המתלוננות, מעלה כי ד"ר ארבל שללה מכל וכל את הפרקטיקות שביצע המערער. היא שללה אמירות מיניות, מגע ממושך בדגדגן, עיסוי הדגדגן, או לחיצה עליו לצורך הרפיה. קריאה מלאה של חוות הדעת, אינה תומכת בגרסת המערער, אלא דווקא מחזקת את חומרת המעשים המיוחסים לו.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 25-07-25594 אלקלעי נ' משרד הבריאות/המשרד הראשי

תיק חיצוני: בדמ 1/3/25

18. החלטת המשנה התקבלה לאחר הליך מנהלי תקין, סדור ומעמיק. מדובר בוועדה שנייה שמתכנסת בעניינו. הוועדה הנוכחית, בהתאם להסכמות שהושגו בערעור הקודם, בחנה לעומק את חומרי החקירה שהוצגו בפניה, שמעה את טיעוני הצדדים באריכות ונתנה למערער הזדמנות מלאה להציג את עמדתו. המלצתה, בת עשרות עמודים, מפורטת, מנומקת ומתייחסת לכל אחת ואחת מטענות המערער, לרבות נסיבותיו האישיות, חלוף הזמן וטענותיו המקצועיות.

19. המערער טוען כי הוועדה חרגה מסמכותה עת "הכריעה" במחלוקת המקצועית. אין בטענה זו ממש. תפקידה של הוועדה אינו להכריע באשמה הפלילית, אלא להעריך את המסוכנות הנשקפת מהרופא על בסיס הראיות המנהליות שלפניה. כחלק מהערכת הסיכון, ובשים לב להרכבה המקצועי, הוועדה מוסמכת ואף חייבת לבחון את טענת ההגנה המרכזית של הרופא. דחיית טענתו כי פעל לפי פרוטוקול רפואי אינה "הכרעה" בתיק הפלילי, אלא קביעה מנהלית לצורך הערכת הסיכון, והיא מצויה בליבת סמכותה.

20. הלכה פסוקה היא כי הביקורת השיפוטית על החלטות משמעת מקצועיות תיעשה במשורה ובריסון. בית המשפט לא ישים את שיקול דעתו תחת שיקול דעתה של הרשות המנהלית המוסמכת והמקצועית, ויתערב רק במקרים של חריגה קיצונית ממתחם הסבירות, שרירותיות, או פגם מהותי היורד לשורש ההחלטה. בענייננו, לא נפל כל פגם שכזה. ההחלטה מצויה עמוק בתוך מתחם הסבירות, היא מאזנת כראוי את כלל השיקולים הרלוונטיים, וניתנה בסמכות ולאחר הליך תקין.

דין

21. דין הערעור להידחות. אבאר.

22. עמדת המשיבים, אותה פירטתי באריכות לעיל, מקובלת עליי, ולפיכך איני מוצא טעם לפרט כל פרט ופרט ואסתפק במספר הערות כמפורט להלן.

23. אכן, כטענת המשיבים, הדין הוא כי הביקורת השיפוטית על החלטות משמעת על פי הפקודה תיעשה במשורה. התערבות כאמור תהיה מוצדקת רק כאשר ניכרת סטייה מהותית או קיים משגה מהותי בשיקול הדעת המנהלי (ע"א 412/90 אליהו נ' שר הבריאות, פ"ד מד(4) 422, 427 (1990); רע"א 2755/19 ועדה לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים נ' הלוי, פסקה 11 (2.5.2019)). הדברים יפים במיוחד מקום בו נידון היקף ההתערבות הראוי מצד בית המשפט באמצעי ביניים.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 25-07-25594 אלקלעי נ' משרד הבריאות/המשרד הראשי

תיק חיצוני: בדמ 1/3/25

- 1
2 24. במקרה דנן, המשנה בחר לאמץ את המלצותיה של ועדה מקצועית, אשר הרכבה כלל
3 מומחים מתחומי הרפואה והמשפט הרלוונטיים לעניינו של המערער. החלטת המשנה
4 לאמץ את המלצתה המנומקת של הוועדה, אשר שמעה את טענות הצדדים ודנה בהן
5 לעומק, היא החלטה סבירה שנעשתה בסמכות ואין כל מקום להתערב בה.
6
7 25. באשר לאיזון בין האינטרסים השונים במסגרת קבלת ההחלטה נקבע בבש"א 458/91
8 **סמחאת נ' מנכ"ל משרד הבריאות**, פ"ד מה(2) 801, 806 (1991), כי "בסוגיה זו משמשים
9 כאחד שני שיקולים ערכיים - עקרוניים נוגדים: מצד אחד - השמירה על האינטרס של
10 הציבור... ומצד שני - השמירה על זכות הפרט שלא לפגוע בו ולהסב לו נזק, שלעתים הוא
11 בלתי הפיך, בטרם נתברר דינו והוא בחזקת זכאי וחף מפשע. האיזון בין שני עקרונות
12 נוגדים אלה ואופן יישומם תלויים הם בנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה, במידת
13 החומרה של העבירות בהן מדובר".
14
15 26. טוען המערער כי המשנה לא נתן ביטוי לאינטרסים שלו כלל. דין טענה זו להידחות. מעיון
16 בהמלצת הוועדה עולה שניתן משקל של ממש לחזקת החפות ולחופש העיסוק של המערער,
17 כמו גם לנסיבותיו האישיות. ואולם, בפסיקה נקבע כי בהליכים ממין זה השיקול המרכזי
18 הוא האינטרס הציבורי, ובצדק. חומרת העבירות המיוחסות למערער, הקשורות קשר
19 הדוק ובטבורו לאופן התנהלותו כרופא, ריבוי המתלוננות, והפגיעה הקשה באמון הציבור
20 במערכת הרפואה, כל אלה מטים את הכף באופן מובהק לטובת האינטרס הציבורי.
21 המעשים, כפי שנטען, משלבים מעילה חמורה באמון המטופלות תוך ניצול יחסי המרות
22 והתלות, ומהווים פגיעה קשה בכבוד המקצוע (רע"א 1414/20 **חורי נ' מנכ"ל משרד**
23 **הבריאות** (14.10.2020)).
24
25 27. לא נעלמה מעיני טענת המערער הנוגעת לחוסר המידתיות. ואולם, כפי שטענו המשיבים,
26 ובצדק, קשה לקבל את טענת המערער לפיה ניתן להבטיח את שלום הציבור באמצעות
27 הגבלות מצומצמות יותר. החלופה שהוצעה על ידו, ייעוץ מרחוק, נדחתה על ידי הוועדה
28 בנימוקים סבירים, שכן גם היא מהווה עיסוק ברפואה ואינה ראויה כאשר שיטותיו
29 המקצועיות של הרופא עצמן מוטלות בספק כה חמור. ההחלטה להתלות את רישיונו, ולא
30 רק להגבילו, היא החלטה מידתית וסבירה המאזנת נכונה בין הצורך למנוע סיכון עתידי
31 לציבור המטופלות לבין הפגיעה, המצערת ככל שתהיה, במערער.
32
33 28. לא נעלמה מעיני טענת המערער בדבר הקפדתו שלא לחרוג מההגבלות שהוטלו עליו בעבר,
34 נוכח ההליך הפלילי שננקט כנגדו כאמור. כן לא נעלמה מעיני הטענה בדבר חלוף הזמן מאז

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 25-07-25594 אלקלעי נ' משרד הבריאות/המשרד הראשי

תיק חיצוני: בדמ 1/3/25

בוצעו כנטען המעשים בגינם הוגש כנגדו האישום הפלילי וההערכה שבירור הפלילי יארך
זמן ממושך. אף בטענות אלה אין כדי להטות את הכף באופן המצדיק התערבות בהחלטת
המשנה. אכן, כטענת המשיבים, אותה פרקטיקה רפואית בה נהג המערער לטענתו, היא
היא מהווה עבירה פלילית לכאורה. זאת עת המשיבים אינם מסכימים לטענת המערער,
לפיה עסקינן בפרקטיקה רפואית כלל ועיקר, אלא בניצול הנסיבות לשם ביצוע מעשים
פליליים. בנסיבות אלה קשה להלום כי המערער אף ישמש כיועץ לאחרים, עת הפרקטיקות
הרפואיות כנטען בהן נהג מהוות לכאורה עבירה פלילית.

29. לעניין זה ראוי להפנות אף לחוות דעת ד"ר רויטל ארבל, אשר אליה הפנה המערער עצמו.
מחוות דעת זו - וקריאתה כמכלול - מבקש המערער ללמוד כי אין לראות במעשים
המיוחסים לו משום עבירה פלילית. כך לדוגמא, היות ונגיעה בחלקים אלו ואחרים של
אברי המין הנשיים, ובכללם הדגדגן, עשויה בהחלט להיות חלק מהליך רפואי מקובל ונחוץ.
מסופקני האם קריאת חוות הדעת במלואה אכן מובילה למסקנה אותה לומד ממנה
המערער. כך - ודומה שאין בעניין זה מחלוקת - בדיקה גניקולוגית או אורו-גניקולוגית
עשויה להיות כרוכה במגע זה או אחר בדגדגן או בחלקים אחרים מאיבר המין הנשי או פי
הטבעת. ברם, בחוות הדעת אף קיימת התייחסות מפורשת, השוללת את תקינות שלל
מעשים נוספים אותם ביצע לכאורה המערער, וקובעת נחרצות שאינם בבחינת פרקטיקה
רפואית מוכרת. ראו לדוגמא: סעיף 4 באישום השביעי בכתב האישום אל מול סעיף טז'
בסיפא בחו"ד ד"ר ארבל; סעיף 2 באישום השלישי בכתב האישום אל מול סעיף כ' בסיפא
בחו"ד ד"ר ארבל; סעיף 3 באישום הרביעי בכתב האישום אל מול סעיף טז' בסיפא בחו"ד
ד"ר ארבל.

30. אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' חשוון תשפ"ו, 26 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.

נמרוד פלקס, שופט